28/03/2019

“Μετά τον θάνατο της πτώσεως, μας ξαναγεννάει σήμερα όλους ο Χριστός”

/ Αγιορείτικα

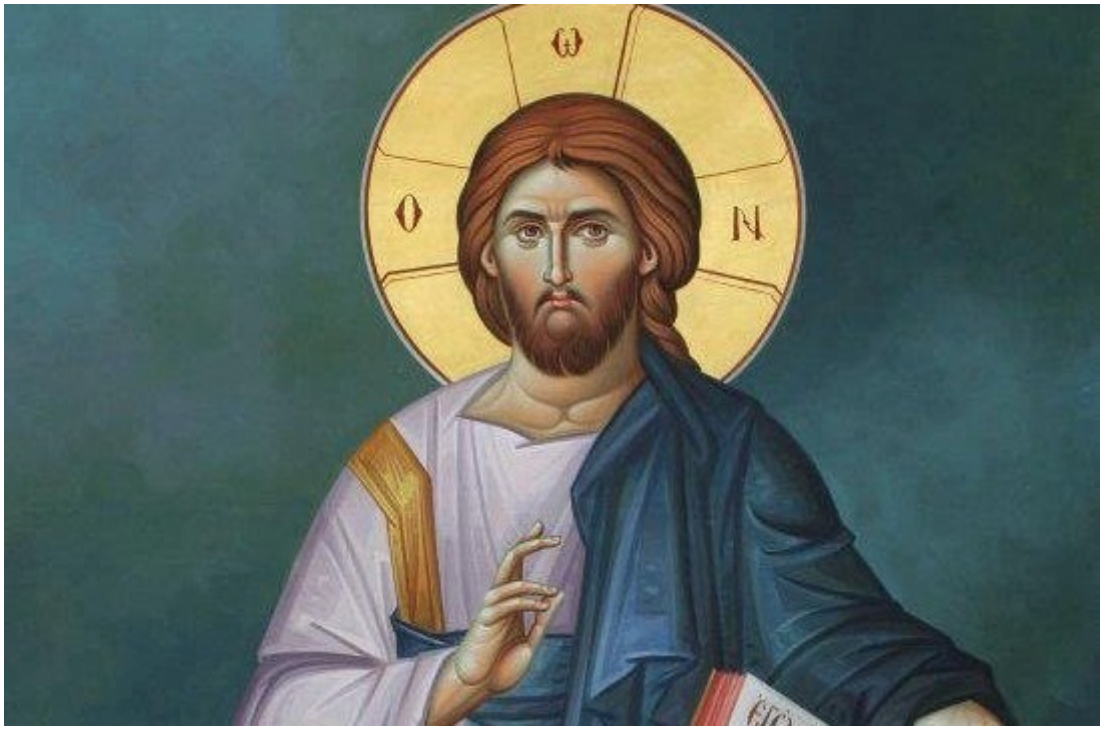

Γέρων Ελισαίος Σιμωνοπετρίτης

Η πιο αληθινή γέννηση του Χριστού γίνεται στην καρδιά του ανθρώπου, όπως το έζησαν, το περιέγραψαν και το μετέδωσαν οι νηπτικοί πατέρες μας. «*Ο Λόγος του Θεού, που γεννήθηκε τότε κατά σάρκα στην Βηθλεέμ, γεννιέται εκούσια κατά πνεύμα από φιλανθρωπία γι’ αυτούς που θέλουν. Και γίνεται βρέφος και σχηματίζει τον εαυτό του μέσα τους με τις αρετές. Και φαίνεται τόσο, όσο γνωρίζει ότι μπορεί να δεί εκείνος που Τον δέχεται... Βλέποντας με σοφία την δύναμη του μυστηρίου ο Απόστολος Παύλος λέει: “Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας”, διότι γνωρίζει ότι το μυστήριο είναι πάντα νέο και ποτέ δεν παλιώνει, όταν βιώνεται μέσα στον νού*» (άγιος Μάξιμος ο ομολογητής).

«Σήμερα», λέγει σε μία κατήχησή του ο Γ. Αιμιλιανός της Σιμωνόπετρας, « *είναι σαν να γεννιόμαστε εμείς. Μετά τον θάνατο της πτώσεως, μας ξαναγεννάει σήμερα όλους ο Χριστός. Είναι η αρχή της αληθινής ζωής του ανθρώπου, η αρχή της πνευματικής του υποστάσεως, της αιωνιότητός του*».

Ο Χριστός με την γέννησή Του γεννά κατά κάποιον τρόπον και προσωποποιεί τις ιδιότητές Του, τους καρπούς του πνεύματός Του: την ταπείνωση, την πίστη, την χαρά, την ειρήνη, την ελπίδα, την αυταπάρνηση, την θυσία, την ανιδιοτέλεια, την συμφιλίωση, την δικαιοσύνη, την φιλανθρωπία και πάνω απ' όλα την αγάπη, με όλα τα χαρίσματα που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος. Και όλες αυτές οι ιδιότητες είναι προσωποποιημένες στο πρόσωπο του Χριστού.

Όμως και στον άνθρωπο δίνει την δυνατότητα ο ενανθρωπήσας Θεός να γεννά αυτές τις αρετές: την πίστη, την χαρά, την ελπίδα, την ειρήνη, την συμφιλίωση, την ανιδιοτέλεια, την θυσία, την φιλαδελφία, την ανεκτικότητα, την δικαιοσύνη και πάνω απ' όλα την αγάπη, η οποία μακροθυμεί, δεν ζηλοφθονεί, είναι ευπρεπής, ξεχνάει το κακό, μετέχει και χαίρεται στην χαρά του άλλου, ανέχεται, εμπιστεύεται, για όλα ελπίζει, όλα τα υπομένει. Η αγάπη ποτέ δεν θα εκλείψει.

Με την έλευση του Χριστού επί γης οι αρετές, και κυρίως η πίστη, η ελπίδα, η σωτηρία, η αγάπη, η ανάπαυση, η αιωνιότητα έχουν πλέον όνομα, που δεν είναι άλλο παρά Κύριος Ιησούς Χριστός. Αυτός ο Ίδιος είναι η ελπίδα, το είναι του ανθρώπου.

Δεν μπορούμε, όπως σημειώνει σ' ένα επίκαιρο άρθρο του ο Αρχιμ. Θεοδόσιος Μανώλης, βιοερευνητής ογκολόγος-θεολόγος, «*να μιλούμε για Χριστούγεννα, αν αποκόπτομε από την ζωή μας την ουσιαστική έννοια της ενανθρωπίσεως, που είναι η αγάπη. Μια αγάπη που... δεν έχει να κάνει με ύλη, αλλά με καρδιά. Δεν έχει να κάνει με λεφτά, αλλά με πίστη βιωματική. Όπως ακριβώς την βίωσε και το κοριτσάκι του διηγήματος "Δώρο στο Χριστό", που μη έχοντας να δώσει κάτι άλλο στον γεννηθέντα Χριστό προσέφερε μπροστά στην φάτνη κάτι ξερά φτωχά κλαδάκια, τα οποία όμως και ήταν το σημαντικότερο δώρο που έλαβε ο Χριστός εκείνη την ημέρα.*».

Τέλος, η πιο χειροπιαστή έκφραση του βιώματος της Γεννήσεως του Χριστού αποτυπώνεται εύγλωττα στην καταβασία της θ΄ ωδής του Κανόνος των Χριστουγέννων: «*Μυστήριον ξένον ορώ και παράδοξον· ουρανόν το σπήλαιον· θρόνον χερουβικόν την Παρθένον· την φάτνην χωρίον· εν ω ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, ον ανυμνούντες μεγαλύνομεν.*».